

## HỒI 77

## Điều Kế Thoát Thân

**K**hấu Trọng và Từ Tử Lăng một trước một sau chạy thục mạng giữa núi rừng, lúc này hai gã đã gần như cạn kiệt sức lực, gân cốt mỗi nhừ, nhưng cường địch ở sát sau lưng, đành phải cố gượng chạy tiếp về phía núi cao có địa thế hiểm trở.

Từ ba hôm trước, sau khi hai gã bị Phó Quân Du và Bạt Phong Hàn theo dấu ở Trường Giang, bọn gã đã từ Giang Âm chạy về phía đông hơn trăm dặm, dọc đường đi qua hai huyện thành lớn là Nghĩa Hưng, Vĩnh Thế, tuy đã giở mọi thủ đoạn nguy mưu diệu kế, song thủy chung vẫn không thể thoát khỏi sự đeo bám của Phó Quân Du và Bạt Phong Hàn. Lúc này hai gã mới nhận ra, trong hai người bọn họ nhất định phải có một là cao thủ truy tung, trong lòng kêu khổ không ngớt.

Đêm nay hai người bọn Bạt Phong Hàn càng đuổi càng đến gần, thậm chí đã có lúc hai người chỉ còn cách hai gã chừng trăm trượng, cũng may là có một dòng sông chảy qua chốn thâm sơn cùng cốc này, thêm vào một trận mưa lớn, hai gã mới có thể thuận dòng chạy thêm được mười dặm, kéo dài thời khắc đại nạn lâm đầu ra thêm chút ít. Hai gã lóp ngóp bò dưới sông lên, gân cốt mỗi rã rời, y phục thì bị đá ngầm dưới sông chà cho rách tả tơi, khắp người toàn là thương tích, trông thảm hại vô cùng, cả Tỉnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng cũng rơi đâu không biết. Hai gã trèo lên một vách đá cao, sau đó một mỗi nằm lăn xuống đất.

Khấu Trọng thở hổn hển nói: "Đã bỏ rơi được tên Phong Thấp Hàn ấy chưa? Mưa lớn như vậy, mùi vị vết tích gì cũng bị cuốn trôi hết cả rồi!".

Từ Tử Lăng ngửa người để những hạt nước mưa lớn đập xuống mặt, thở dài nói: "Mong thì mong như vậy, tên tiểu tử này hình như đang tỷ đấu ý chí với chúng ta vậy, kẻ nào gục xuống trước thì kẻ ấy thua cuộc".

Khấu Trọng cực nhọc nói: "Giả như lần này có thể thoát được, khinh công của chúng ta tất sẽ có tiến bộ vượt bậc. Hà! Nhớ khi chúng ta khởi trình thật hào hùng tráng khí biết bao, chẳng ngờ lại bị mụ ác a di thiện ác bất phân và tên Phong Thấp Hàn đó làm cho thảm hại giống như lũ chó nhà có tang thế này!".

Từ Tử Lăng phục người xuống đất, gương mặt anh tuần dĩnh đầy bùn đất, chỉ nghe gã rên rĩ: "Thiên tương giáng đại nhậm dư tư nhân dã, tất tiên lao kỳ cân cốt, khổ kỳ tâm trí, không phá kỳ thân, theo ta thấy lần này có lẽ đã thoát khỏi hiểm cảnh rồi, cứ coi như tu luyện ba ngày là được!".

Khấu Trọng thò đầu nhìn xuống, thấy một dòng thác đang cuộn cuộn chảy xuống một cái hồ nhỏ ở giữa một khu rừng rậm lớn, không biết kéo dài đến tận đâu. Gã lại thò đầu ra thêm chút nữa, phát hiện bên dưới vách đá chừng mười trượng, có một cây lão tùng chìa ra, cành là sum xuê, to lớn dị thường.

Khấu Trọng tâm cơ máy động, cười hì hì nói: "Tiểu Lăng, ngươi lại mà xem. Dưới này tự dung lại có một gốc cây lớn, chắc là phải có điều gì kỳ lạ. Chi bằng chúng ta xuống đó xem thử, nói không chừng lại có động huyết gì đó cho chúng ta ẩn thân nghỉ ngơi mấy ngày, vừa hay khiến cho ác a di đó và Phong Thấp Hàn đi đến què chân cũng không tìm được chúng ta".

Từ Tử Lăng miễn cưỡng chống người bò dậy, lết đến bên bờ vách đá, còn chưa kịp thò đầu nhìn xuống thì đã giật mình kinh hãi thốt lên: "Chết!".

Khấu Trọng cả kinh thất sắc, vội đảo mắt nhìn về phía thâm cốc đối diện và ngọn núi nhỏ thấp hơn vách đá hai gã đang nằm chừng năm chục trượng, nhưng không hề cảm nhận được điều gì dị dạng, liền quay sang hỏi Từ Tử Lăng: "Có chuyện gì vậy?".

Lúc này mưa càng lúc càng dữ dội, chẳng những tầm nhìn bị cản trở mà cả nói chuyện cũng hầu như phải hét lên thì đối phương mới nghe thấy.

Từ Tử Lăng ghé sát tai gã thấp giọng nói: "Bọn họ đuổi tới rồi, vừa rồi có một trận cuồng phong thổi tới mang theo tiếng động của cành cây gãy. Trời! Làm sao mà bọn họ làm được nhỉ?".

Khấu Trọng khẽ rùng mình, trong hoàn cảnh như vậy, địch nhân làm thế nào mà có thể theo sát được hai gã? Chỉ nghe gã trầm giọng nói: "Ngươi còn khí lực không?".

Từ Tử Lăng lắc đầu cười khổ, hỏi ngược lại: "Còn ngươi?".

Khấu Trọng thở dài: "Hai huynh đệ chúng ta là cùng một loại hàng, ngươi không được ta tự nhiên cũng không được. Có điều theo ta thấy ác bà nương và Phong Thấp Hàn cũng không hơn chúng ta là bao nhiêu đâu, bằng không cũng chẳng đến nỗi giẫm gãy cành cây cho ngươi nghe thấy. Hiện giờ sinh lộ duy nhất của chúng ta là bên dưới có một huyết động, ngươi thấy thế nào? Có muốn liều thử một phen không?".

Từ Tử Lăng nói: "Theo mấy ngày kinh nghiệm chạy trốn của ta, vô luận là chúng ta trốn tới đâu bọn họ cũng có cách tìm ra. Nhưng đêm nay hiển nhiên là cả bọn họ cũng bị tiếng mưa làm rối loạn thính giác nên hai chúng ta mới lần đầu tiên được nghỉ ngơi cả nửa canh giờ thế này. Giả như ta với người có thể lợi dụng địa thế này, nói không chừng có thể thoát được đó!".

Khấu Trọng nhớ tới nơi cái hồ nhỏ nơi dòng thác đổ xuống ở giữa cánh rừng, tâm niệm chuyển động nói: "Hiện giờ thì ngay cả Ninh Đạo Kỳ, Phó Dịch Lâm cũng như kẻ mù mà thôi... nếu mà chúng ta... hà... có cách rồi!".

oOo

Hai gã khệ nệ bụng hai hòn đá lớn có bọc y phục ở ngoài đèn sát bờ vực. Lúc này tiếng y phục phát gió đã mỗi lúc một gần. Khấu Trọng nháy mắt với Từ Tử Lăng ra hiệu, rồi hét vang một tiếng. Hai gã đồng loạt ném hai tảng đá trong tay xuống, sau đó tung người nhảy theo. Khi hai gã nhẹ nhàng hạ thân xuống cây lão tùng thì hai tảng đá mang theo tiếng y phục phần phật vẫn tiếp tục rơi xuống, nếu dựa vào thính giác thì không thể phân biệt được đó là đá hay là người. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không dám thở mạnh, phục người trên cành cây, nằm yên bất động.

Hai tiếng "Ủm ừm!" ầm ưóc truyền lên từ khoảng cách trăm trượng phía dưới. Thanh âm tức tối của Phó Quân Du vang lên: "Hảo tiểu tử! Lại để bọn chúng thoát rồi!".

Bạt Phong Hàn thở dài nói: "Hai tên tiểu tử trời đất này quả thực dẻo dai hơn người, đảm lượng lại càng lớn hơn. Quân Du còn muốn tiếp tục đuổi theo không?".

Phó Quân Du gằn giọng nói: "Đuổi đến chân trời góc biển cũng phải giết cho được bọn chúng!".

Ở bên dưới, Từ Tử Lăng và Khấu Trọng tròn mắt nhìn nhau, không thể nào hiểu nổi tại sao Phó Quân Du lại căm hận bọn gã như vậy. Bạt Phong Hàn chợt nói: "Mưa dường như càng lúc càng lớn!".

Song phương đều trầm mặc hồi lâu. Chợt nghe Bạt Phong Hàn nhẹ giọng nói: "Có thể đợi ta làm xong một chuyện rồi mới cùng Quân Du tiếp tục tìm hai tên tiểu tử đó tính sổ được không?".

Phó Quân Du lạnh lùng nói: "Ai cần người đi cùng? Nếu muốn thì cút đi tìm ả nha đầu Đông Minh Phái của người đi!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều hết sức ngạc nhiên. Nha đầu Đông Minh Phái chắc chắn mười mươi là Đông Minh Công Chúa Đơn Uyển Tinh. Lẽ nào nàng ta đã bị Phong Thấp Hàn câu dẫn nhanh như vậy?

Bạt Phong Hàn ra vẻ khố sở, gượng cười nói: "Quân Du, chúng ta không phải đã nói trước là chỉ làm một đôi bằng hữu tri kỷ hay sao? Tại sao giờ đây ngữ khí của nàng giống như là tình nhân đang ghen tuông vậy?".

Phó Quân Du trầm giọng nói: "Người cho ta là hảo bằng hữu sao? Lần này Bạt Phong Hàn người tự động đến giúp ta đối phó hai tên tiểu tử đó, nói cho cùng cũng chỉ là vì muốn lấy lòng con nha đầu đó mà thôi. Lẽ nào người làm vậy vì người hảo bằng hữu này chứ?".

Bạt Phong Hàn bật cười ha hả nói: "Quân Du muốn nghĩ như vậy thì ta cũng không có cách nào biện minh cả. Đại trượng phu lập thân ở đời, cần phải phóng tay làm tới, không để bất cứ người nào thao túng, như vậy mới có thể thống khoái mà sống hết một đời này được. Vô luận Quân Du nghĩ về ta thế nào, nàng cũng mãi mãi là hồng nhan tri kỷ đầu tiên mà ta kết giao từ khi tiến vào Trung thổ".

Phó Quân Du nhặt nhẹo nói: "Người thích nói thế nào thì nói! Phó Quân Du ta từ đầu đã biết người là loại người gì rồi. Sau khi giết chết hai tên tiểu tử đó, ta sẽ lập tức trở về Cao Lộ, vĩnh viễn không quay lại đây nữa!".

Trong tiếng gió gầm rú, tiếng mưa thét gào, Phó Quân Du tức giận bỏ đi, để lại một mình Bạt Phong Hàn bên bờ đá.

Khấu Trọng ghé miệng sát tai Từ Tử Lăng hỏi: "Tên tiểu tử này giờ chỉ có một mình, có nên thừa cơ đột kích không?".

Từ Tử Lăng đáp: "Người còn lực khí à?".

Khấu Trọng chán nản lắc đầu. Bạt Phong Hàn chợt thở dài một tiếng, tiếp đó cười khẩy nói một mình: "Phó Quân Du nàng là ai mà có thể điều khiển được Bạt Phong Hàn này chứ?".

Nói đoạn quay người bỏ đi. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ở bên dưới nghe y nói mà bất giác lạnh người. Hai gã không tìm được sơn động ở bên dưới, đành phải bò trở lại lên trên, đợi cho mưa ngớt rồi mới cẩn thận rời khỏi vùng núi. Hai gã đi về phía Đông Bắc, vượt qua một ngọn núi cao, nghỉ ngơi một đêm trong sơn cốc cho thể lực hoàn toàn khôi phục rồi mới

tiếp tục khởi trình. Sau ba ngày trốn chạy liên tục, hai gã đều có cảm giác vừa thoát khỏi đại kiếp, trùng kiến nhân sinh.

Hai ngày sau thì Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đến được một thôn trang nhỏ, sau khi hỏi đường biết được Ba Lăng chỉ cách đó hơn năm chục dặm về phía Đông Nam, thì liền vui mừng khôn xiết. Hai gã mua của thôn dân hai bộ y phục vải thô, nghỉ lại một đêm, trời vừa bánh sáng đã lên đường đi tới Ba Lăng. Do biết chắc thế nào sau này cũng gặp phải những kinh địch đáng sợ như là Bạt Phong Hàn hay Phó Quân Du, hai gã càng thêm chuyên tâm nghiên cứu võ đạo, đặc biệt là Dịch Kiếm Chi Đạo vừa mới lĩnh ngộ được.

Lúc hai gã dừng chân nghỉ ngơi dọc đường, Khấu Trọng nói: "Người còn nhớ hai đệ tử của Tất Huyền không? Xem ra bọn họ không có cơ hội làm khó được Bạt Phong Hàn".

Từ Tử Lăng gượng cười nói: "Người nói tới Tháp Bạt Ngọc và sư muội xinh đẹp của y? Đương nhiên là ta còn nhớ rõ, chúng ta còn có cái hẹn Lạc Dương với họ nữa đó. Nhưng có lẽ chúng ta phải lỡ hẹn mất rồi".

Khấu Trọng nói: "Đây gọi là tình thế bức bách, chẳng ai có thể trách cứ gì được. Chà! Bị mù dè xấu xa và tên Phong Thấp Hàn đồ đui cho một trận, xem ra ra hiệp ước giữa ta với Tống Ngọc Trí cũng phải bỏ lỡ rồi".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Hiệp ước gì vậy?".

Khấu Trọng chán nản nói: "Tống gia của nàng giúp Quế Tích Lương làm bang chủ Trúc Hoa Bang, còn ta giúp Tống gia giết Nhậm Thiếu Danh của Thiết Kỳ Hội".

Từ Tử Lăng kinh hãi thốt: "Người giống như là không biết Nhậm Thiếu Danh là ai vậy? Nếu y mà là ngọn đèn sắp tắt thì sớm đã bị Tống gia dập rồi, đâu cần nhọc công đến người hủ Trọng thiếu gia?".

Khấu Trọng phấn chấn tinh thần nói: "Người còn nhớ ta đã từng nói, mục tiêu thì phải xa một chút, lớn một chút không? Giả như chúng ta có thể lập kế giết được Nhậm Thiếu Danh, Thiết Kỳ Hội sẽ bị đá kích trầm trọng, Lâm Sĩ Hồng cũng như mất đi một cánh tay, lúc ấy thì thế lực của Trúc Hoa Bang và Tống phiệt có thể khuếch trương, vậy thì sẽ hứng thú hơn bây giờ nhiều!".

Tiếp đó gã lại cúi đầu rầu rĩ nói: "Nhưng bây giờ ta đã mất liên lạc với Tống Ngọc Trí, chúng ta còn làm được gì nữa chứ?".

Từ Tử Lăng nói: "Ta không phản đối giết Nhậm Thiếu Danh, kẻ này trước giờ ác danh truyền khắp thiên hạ, có chết cũng không đền hết tội. Những chuyện tốt như vậy nên làm nhiều một chút!".

Khấu Trọng sáng rực hai mắt, hưng phấn nói: "Được Lăng thiếu gia ủng hộ thì không có gì là không làm được cả! Nào, chúng ta đến Ba Lăng tìm Tố tử trước đã!".

Quá buổi hoàng hôn thì hai gã đã đến được Ba Lăng. Hai gã từ đường nhỏ đi vào đại lộ, không đầy nửa khắc đã tới trước cửa thành. Chỉ thấy trên cửa thành treo một lá cờ thêu chữ "Lương" lớn, phòng vệ sum nghiêm, người ra vào đều phải có giấy thông hành. Khi đến lượt hai gã, Khấu Trọng mới giải đầu nói: "Chúng tôi là người ở xa mới đến thăm bằng hữu!".

Tên binh mục canh cửa thành đảo mắt dò xét hai gã một lượt rồi nói: "Hiện giờ tình thế đang khẩn trương, tất cả những người khả nghi đều không được vào thành, mau rút đi cho ta!".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Vị bằng hữu mà chúng tôi muốn tìm là người của Ba Lăng Bang, quan gia có thể...".

Sau đó gã ghé miệng vào tai tên binh mục nói: "Muời lạng có đủ không?".

Tên binh mục lạnh lùng nhìn hai gã, thấy bọn gã ăn mặc như người ở nông thôn, liền quát lớn: "Người đâu! Bắt hai tên gian tế này cho ta!".

Hơn mười tên lính giữ thành liền xông lên, vây lấy hai gã vào giữa. Khấu Trọng vội xua tay nói: "Chúng tôi đến tìm Hương Ngọc Sơn, nếu các vị không tin thì có thể tìm y để hỏi là rõ ngay!".

Tên binh mục ngạc nhiên nói: "Các người mà là bằng hữu của Hương tướng quân sao?".

Lần này thì đến lượt hai gã ngó người ngạc nhiên nhìn nhau, tên tiểu tử Hương Ngọc Sơn đó tại sao đột nhiên lại biến thành Hương tướng quân vậy?

Từ Tử Lăng vội vàng nói: "Đích thực là vậy, phiền quan gia thông truyền một tiếng, nói là có huynh đệ của Tố tử đến thăm y!"

Gã không dám nói ra danh tính vì sợ gặp phải những phiền phức không cần thiết. Tên binh mục ngây người ra giây lát, rồi nói: "Thì ra là thân thích của Tố Tố phu nhân! Các người còn không mau lập tức thông báo cho Hương tướng quân?"

Hai gã thất thanh thốt lên: "Tố Tố phu nhân?".

Tên binh mục tỏ vẻ bất ngờ hỏi: "Lẽ nào hai vị không biết lệnh tử đã gả cho Hương tướng quân rồi?".

Hai gã tròn mắt nhìn nhau, không nói thêm câu nào nữa.

oOo

Hương Ngọc Sơn vận quân phục oai vệ, phi thân xuống ngựa chạy đến trước mặt hai gã, mừng rỡ nói: "Tạ thiên tạ địa, cuối cùng cũng gặp được hai vị đại ca rồi!".

Đám binh lính thấy Hương Ngọc Sơn tôn kính hai tên tiểu tử ăn mặc tuềnh toàng như vậy, lại gọi hai gã là đại ca, đều ngạc nhiên há hốc mồm ra. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn nhau cười khở, không biết nên dùng thái độ gì "đối phó" với vị tử phụ này. Có điều "chuyện xấu trong nhà không nên truyền ra ngoài", Khấu Trọng đành bước lên khoác vai y tỏ vẻ thân thiết, đoạn hừ lạnh thấp giọng nói: "Tổ tử làm sao lại chịu gả cho người vậy? Không phải đã dùng những thủ đoạn xấu xa gì đó chứ?".

Từ Tử Lăng không nói tiếng nào đi bên cạnh, kẹp họ Hương vào giữa. Hương Ngọc Sơn vội cuống quýt nói: "Hương Ngọc Sơn này đâu thể là loại người đó chứ, có thể là lệnh tử phát hiện được một tấm tình si của ta, nên mới chịu khuất thân hạ giá. Ôi! Hai người không biết mỗi lần phu nhân nhớ đến hai người, lệ châu điều lã chã tuôn rơi làm cho ta đau lòng khôn xiết! Hai người đến đây thật là tốt!".

Khấu Trọng đưa tay lên cười khở nói: "Đã thấy chưa, người nói một tấm tình si làm lão tử nổi hết cả da gà đây này!".

Hương Ngọc Sơn lúng túng vô cùng, đành cười gượng nói: "Nếu Hương Ngọc Sơn ta có nửa lời nói dối thì sẽ bị ngũ lôi oanh đỉnh, chết không toàn thân!".

Khấu Trọng lừ mắt nhìn y nói: "Nếu người dám bạc đãi Tổ tử, thì dù người có làm hoàng đế ta cũng đến lấy mạng, hiểu chưa?".

Hương Ngọc Sơn vội cuống quýt nói: "Làm sao có chuyện đó chứ! Hai vị đại ca xin cứ yên tâm! Xin cứ yên tâm! ".

Ba người sánh vai đi trên phố, phía sau lại có hơn chục tên thân binh tùy hành của Hương Ngọc Sơn, khiến người đi đường đều tò mò nhìn theo.

Từ Tử Lăng thấy vậy chau mày hỏi: "Tại sao ngươi lại thành tướng quân vậy?"

Hương Ngọc Sơn kinh ngạc thốt: "Hai vị không biết tin gì hay sao? Sau khi hôn quân bị giết, Tiều nhị đương gia đã xưng đế ở Ba Lăng, lấy quốc hiệu là Đại Lương".

Tiếp đó lại thấp giọng nói: "Nhị đương gia vốn là hậu nhân của Nam Triều Lương Vũ Đế Tiều Diễn, hiện giờ chỉ là khôi phục lại danh hiệu của ngày trước mà thôi".

Khấu Trọng gật đầu nói: "Y cũng coi trọng ngươi lắm, chẳng trách mà giờ đây ngươi oai phong như vậy!".

Hương Ngọc Sơn then thùng nói: "Đây đều nhờ hai vị đại ca ban cho, thêm vào tiểu đệ đây cũng có chút nỗ lực, hiện giờ đã hoàn toàn phục nguyên rồi!".

Khấu Trọng bỏ cánh tay đặt trên vai Hương Ngọc Sơn xuống, mỉm cười nói: "Coi như ngươi cũng biết tự lượng, nhận mình là tiểu đệ. Ta nói cho ngươi biết, ngươi đừng vọng tưởng chúng ta sẽ gọi ngươi là tử phụ nhé. Đúng không hả Lăng thiếu gia?"

Từ Tử Lăng xuôi tay cười khố: "Ta có thể nói gì nữa đây?"

Khấu Trọng vỗ mạnh vào vai Hương Ngọc Sơn một cái như để trút giận, miệng hô vang: "Nào! Để chúng ta thử khinh công của Hương tướng quân sau khi hồi phục một chút! Cứ đi như sên bò thế này đến lúc trời sáng cũng không gặp được Tổ tỷ đâu!"

Hương Ngọc Sơn liền bước lên hai bước, nhún chân phóng lên một nóc nhà bên đường. Hai gã cũng vội phóng người đuổi theo.

- o O o -